

اولین نیاز کارگران ایران شکل است

اول ماه مه امسال را کارگران سراسر جهان بسیار متفاوت برگزار خواهند کرد. با اختلافات شدید امپریالیستها حول اشغال عراق توسط آمریکا، دوران موقت و تقریباً ده ساله پس از پایان جنگ سرد پایان یافت. دوران جدید که آغاز شکاف آشکار بین امپریالیستها بر سر تقسیم جهان یکی از نشانه های سیاسی آن است می رود تا با بلوک بندی های اقتصادی و نظامی جدید بر مبارزه طبقاتی نیز تأثیرات خود را بگذارد. روابط کارگران و سرمایه داران در داخل هر بلوک و تأثیر آن بر همبستگی های طبقاتی با کارگران بلوکهای دیگر که فعلاً و در ابتدا شامل کارگران دو سوی اقیانوس و بویژه فرانسه و آمریکا است از موضوعات مورد مناقشه جنبش کارگری است. تا زمانی که روند بلوک بندیهای جدید شکل نسبتاً نهایی به خود بگیرد جهان شاهد فراز و نشیب های بسیاری در روابط امپریالیستها خواهد بود و این بیش از هر چیز اعتراضات و مطالبات کارگران این کشورهای امپریالیستی که دولتهایشان از بازیگران اصلی هستند را تحت تأثیر قرار خواهد داد.

در همین دوران، اعتراض به اشغال عراق کارگران کشورهای مختلف را در کنار و یا علیه دولتهایشان قرار داد. در اسپانیا و انگلستان ما شاهد اعتراضات و اعتصابات کارگری علیه جنگ و دولتهای مدافع جنگ بودیم در صورتیکه کارگران معترض آلمان و فرانسه خود را در کنار دولتهای خود یافتند. یکی از بزرگترین حملات سرمایه داری آلمان به دستاوردهای کارگران هنگامی اتفاق افتاد که کارگران در خیابانها علیه جنگ و در دفاع از مواضع ضد جنگ دولت در خیابانها تظاهرات می کردند. هر چند چنین موضعی در کوتاه مدت می تواند ناشی از عدم درک شرایط مبارزه طبقاتی در دوران جدید به نظر آید اما در عین حال می تواند باعث دست بالا پیدا کردن آن گرایشاتی در جنبش کارگری شود که منفعت کارگران را در اتحاد با سرمایه خودی علیه بلوک رقیب جلوه میدهند. نتیجه تناسب قوای گرایشات درون جنبش کارگری در کشورهای امپریالیستی در دوران جدید تأثیرات جدی بر مبارزات کارگری در کشورهای دیگر خواهد داشت.

در ایران، کارگران کماکان با مسائل و مشکلات خود دست و پنجه نرم می کنند. میلیونها کارگر شاغل در کارگاهها خارج از شمول قانون کار هستند. هنوز میلیونها کارگر تحت قرار دادهای موقت و ۸۹ روزه و بدون هیچ مزایایی نظیر بیمه و بازنشستگی کار می کنند. هنوز دهها هزار کارگر برای دریافت حقوق های معوقه خود مبارزه می کنند. هنوز کارگران نساجی قادر نشده اند متشکل شوند و برای یک راه حل عمومی که شامل همه کارگران نساجی شود مبارزه کنند. آخرین نمونه آن کارگران نساجی بهشهر بودند. واکنش آنها به بی اعتنائی دولت به خواست آنها برای طبقه کارگر غرور انگیز بود. اما با عوض شدن شیشه های شکسته شده و آب و جارو شدن خیابانهای بهشهر، تنها چیزی که باقیمانده خاطر این اقدام متهورانه است نه تشکیلی که می توانست از دل آن متولد شود و کل کارگران نساجی را متحد و متشکل کند. امسال نیز کارگران رشته های روبه رشد نظیر اتومبیل سازیها، صنایع فلز، نفت، گاز و پتروشیمی از کمترین تحرک در مقایسه با دیگر بخشها برخوردار بودند.

امسال نیز کارگران ایران بدون تشکل هستند. شوراهای اسلامی دیگر با حمایت یکپارچه از جانب رژیم روبرو نیستند و تلاش آنها برای یافتن جای پای در جنبش کارگری ایران عبث است. شوراهای اسلامی با سوابق بیست و چند ساله در لو دادن کارگران مبارز، همکاری با مقامات ذریبط رژیم برای سرکوب مبارزات کارگری همانطور که در سند اهدافشان در مجلس تصویب شده است، اقدام علیه هر نوع ابتکار کارگری مستقل از خودشان، جایی در میان کارگران ندارند. شوراهای اسلامی بعنوان یک کلیت باید منحل شوند. در مورد نقش آندسته از اعضا و فعالین آنها که مستقیماً در سرکوب جنبش کارگری و کارگران مبارز شرکت نداشته اند در تشکلهای جدید، اجلاس ها و کنگره های کارگری تصمیم خواهند گرفت.

جنبش اصلاحات نیز در تلاش است تا برای کارگران ایران تشکل ایجاد کند. اگر چه تشکل مورد نظر جنبش اصلاحات بیشتر از شوراهای اسلامی با تشکل های مورد نظر سازمان جهانی کار همخوانی دارد اما اینها رهبران و فعالین سرشناس جنبش کارگری را با خود ندارند. جنبش اصلاحات سیاسی برای رفع این کمبود، هدفش یافتن نفوذ سیاسی در میان فعالین جنبش کارگری است. همه فعالینی که گارد محکمی در مقابل سیاستهای جنبش اصلاحات در جنبش کارگری ندارند اولین و بهترین طعمه های آنها هستند.

آنچه که جنبش کارگری بدان نیاز دارد ایجاد تشکل است. تشکلی با مرزبندی روشن با تشکلهای مورد نظر جنبش اصلاحات. تشکلهای مورد نظر اصلاح طلبان تشکلهایی هستند غیر دولتی، بوروکراتیک، ضد کمونیست، کلیت نظام سرمایه داری را می پذیرند و در محدوده آن خواهان بهبود وضع کارگران هستند، یعنی تشکلهایی بر مبنای همکاری طبقاتی و نه مبارزه طبقاتی.

کارگران ایران در چنین شرایطی است که به استقبال اول ماه مه میروند. باشد تا امسال اول ماه مه، سال پیمان طبقاتی کارگران برای ایجاد تشکل گردد، باشد تا مراسم اول ماه مه سال آینده با فراخوان تشکلهای خود کارگران برگزار شود.

پیش بسوی ایجاد تشکلهای کارگری
زنده باد وحدت طبقاتی کارگران
کمیته اجرایی اتحاد سوسیالیستی کارگران
اردیبهشت ۱۳۸۲